

410

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAW ZAGRANICZNYCH

z dnia 22 kwietnia 1999 r.

**w sprawie zasad wynagradzania i przyznawania innych świadczeń pracownikom
Polskiego Instytutu Spraw Międzynarodowych.**

Na podstawie art. 11 ustawy z dnia 20 grudnia 1996 r. o Polskim Instytucie Spraw Międzynarodowych (Dz. U. Nr 156, poz. 777) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie stosuje się do zatrudnionych w Polskim Instytucie Spraw Międzynarodowych, zwanym dalej „Instytutem”, pracowników:

- 1) naukowych, bibliotecznych i dokumentacji naukowej,
- 2) administracyjno-ekonomicznych, obsługi, zwanych dalej „pracownikami”.

§ 2. Ustala się:

- 1) tabelę miesięcznych stawek wynagrodzenia zasadniczego, stanowiącą załącznik nr 1 do rozporządzenia,
- 2) tabelę stanowisk, kwalifikacji i zaszeregowania pracowników oraz stawek dodatku funkcyjnego, stanowiącą załącznik nr 2 do rozporządzenia.

§ 3. Ilekroć w rozporządzeniu jest mowa o „najniższym wynagrodzeniu”, rozumie się przez to najniższe miesięczne wynagrodzenie zasadnicze w pierwszej kategorii zaszeregowania, określone w tabeli stanowiącej załącznik nr 1 do rozporządzenia.

§ 4. Dyrektor Instytutu może w uzasadnionych wypadkach skrócić pracownikowi okres pracy zawodowej wymagany na danym stanowisku.

§ 5. Godzinową stawkę wynagrodzenia zasadniczego wynikającego z osobistego zaszeregowania pracownika, określonego stawką miesięczną, ustala się dzieląc miesięczną stawkę wynagrodzenia przez liczbę godzin pracy przypadających do przepracowania w danym miesiącu.

§ 6. Pracownikom zatrudnionym w niepełnym wymiarze czasu pracy przysługuje wynagrodzenie zasadnicze oraz inne składniki wynagrodzenia w wysokości proporcjonalnej do wymiaru czasu pracy określonego w umowie o pracę.

§ 7. 1. Pracownikom przysługuje dodatek za wystugę lat:

- 1) pracownikom naukowym — w wysokości 3% miesięcznego wynagrodzenia zasadniczego po 3 latach pracy, wzrastający o 1% w każdym następnym roku do 20% po 20 latach pracy,
- 2) pozostałym pracownikom — w wysokości 5% miesięcznego wynagrodzenia zasadniczego po 5 latach pracy, wzrastający o 1% w każdym następnym roku do 20% po 20 latach pracy.

2. Do okresów pracy uprawniających do dodatku za wystugę lat wlicza się okresy poprzedniego zatrudnienia, z zastrzeżeniem ust. 3, a także inne okresy, jeżeli z mocy

odrębnych przepisów podlegają one wliczeniu do okresu pracy, od którego zależą uprawnienia pracownicze.

3. W przypadku gdy praca w Instytucie stanowi dodatkowe zatrudnienie, prawo do dodatku za wystugę lat ustala się odrębnie dla każdego stosunku pracy. Do okresu dodatkowego zatrudnienia nie podlegają zaliczeniu okresy zatrudnienia podstawowego.

4. Pracownikowi, który wykonuje pracę w Instytucie w ramach urlopu bezpłatnego udzielonego przez pracodawcę w celu wykonywania tej pracy, do okresu dodatkowego zatrudnienia podlegają zaliczeniu zakończone okresy zatrudnienia podstawowego oraz okres zatrudnienia u pracodawcy, który udzielił urlopu — do dnia rozpoczęcia tego urlopu.

5. Dodatek za wystugę lat przysługuje pracownikowi za dni, za które otrzymuje wynagrodzenie, oraz za dni nieobecności w pracy z powodu niezdolności do pracy wskutek choroby bądź konieczności osobistego sprawowania opieki nad dzieckiem lub chorym członkiem rodziny, za które pracownik otrzymuje z tego tytułu wynagrodzenie lub zasiłek z ubezpieczenia społecznego.

6. Dodatek za wystugę lat jest wypłacany w terminie wypłaty wynagrodzenia:

- 1) począwszy od pierwszego dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym pracownik nabył prawo do dodatku lub wyższej stawki dodatku, jeżeli nabycie prawa nastąpiło w ciągu miesiąca,
- 2) za dany miesiąc, jeżeli nabycie prawa do dodatku lub wyższej stawki dodatku nastąpiło pierwszego dnia miesiąca.

§ 8. Pracownikom zatrudnionym na stanowiskach wymagających stałego posługiwania się językiem obcym przysługuje dodatek w wysokości nie przekraczającej 30% najniższego wynagrodzenia.

§ 9. Pracownikom zatrudnionym na stanowiskach związanych z kierowaniem zespołem przysługuje dodatek funkcyjny.

§ 10. 1. Z tytułu okresowego zwiększenia obowiązków służbowych lub powierzenia dodatkowych zadań o wysokim stopniu złożoności lub odpowiedzialności dyrektor Instytutu może przyznać pracownikowi, z zastrzeżeniem ust. 4, na czas określony dodatek specjalny.

2. Dodatek specjalny może być przyznawany również ze względu na charakter pracy i zakres wykonywanych zadań; dodatek przyznaje się na czas określony, a w indywidualnych wypadkach — także na czas nie określony.

3. Dodatek specjalny jest wypłacany w kwocie nie przekraczającej 40% łącznie wynagrodzenia zasadniczego i dodatku funkcyjnego.

4. Przepisy ust. 1—3 nie dotyczą pracowników zatrudnionych na stanowiskach obsługi, o których mowa w cz. II B załącznika nr 2 do rozporządzenia.

§ 11. Pracownikowi przysługuje dodatek, w wysokości do 5% najniższego wynagrodzenia, za pracę:

- 1) w pomieszczeniach, w których konieczne jest stałe stosowanie sztucznego oświetlenia,
- 2) w warunkach narażenia na promieniowanie ultrafioletowe lub podczerwone.

§ 12. 1. Za wieloletnią pracę przysługują pracownikom nagrody jubileuszowe w wysokości:

- 1) po 20 latach pracy — 75% wynagrodzenia miesięcznego,
- 2) po 25 latach pracy — 100% wynagrodzenia miesięcznego,
- 3) po 30 latach pracy — 150% wynagrodzenia miesięcznego,
- 4) po 35 latach pracy — 200% wynagrodzenia miesięcznego,
- 5) po 40 latach pracy — 300% wynagrodzenia miesięcznego,
- 6) po 45 latach pracy — 400% wynagrodzenia miesięcznego.

2. Do okresu pracy uprawniającego do nagrody jubileuszowej wlicza się wszystkie poprzednie zakończone okresy zatrudnienia oraz inne okresy, jeżeli z mocy odrębnych przepisów podlegają one wliczeniu do okresu pracy, od którego zależą uprawnienia pracownicze.

3. W razie równoczesnego pozostawania w więcej niż jednym stosunku pracy do okresu pracy uprawniającego do nagrody wlicza się jeden z tych okresów.

4. Pracownikowi, który wykonuje pracę w Instytucie w ramach urlopu bezpłatnego udzielonego przez pracodawcę w celu wykonywania tej pracy, do okresu uprawniającego do nagrody wlicza się okres zatrudnienia u tego pracodawcy do dnia rozpoczęcia tego urlopu.

5. Pracownik nabywa prawo do nagrody jubileuszowej w dniu upływu okresu uprawniającego do nagrody.

6. Pracownik jest obowiązany udokumentować swoje prawo do nagrody jubileuszowej, jeżeli w jego aktach osobowych brak jest odpowiedniej dokumentacji.

7. Wypłata nagrody jubileuszowej powinna nastąpić niezwłocznie po nabyciu przez pracownika prawa do tej nagrody.

8. Podstawę obliczenia nagrody jubileuszowej stanowi wynagrodzenie przysługujące pracownikowi w dniu nabycia prawa do nagrody, a jeżeli dla pracownika jest to korzystniejsze — wynagrodzenie przysługujące mu w dniu jej wypłaty. Jeżeli pracownik nabył prawo do nagrody będąc zatrudniony w innym wymiarze czasu pracy niż w dniu jej wypłaty, podstawę obliczenia nagrody stanowi wynagrodzenie przysługujące pracownikowi w dniu nabycia prawa do nagrody. Nagrodę oblicza się według zasad obowiązujących przy ustalaniu ekwiwalentu pieniężnego za urlop wypoczynkowy.

9. W razie ustania stosunku pracy w związku z przejściem na rentę z tytułu niezdolności do pracy lub emeryturę, pracownikowi, któremu do nabycia prawa do nagrody jubileuszowej brakuje mniej niż 12 miesięcy, licząc od dnia rozwiązania stosunku pracy, nagrodę tę wypłaca się w dniu rozwiązania stosunku pracy.

10. Jeżeli w dniu wejścia w życie przepisów wprowadzających zaliczalność do okresów uprawniających do świadczeń pracowniczych okresów nie podlegających dotychczas wliczeniu upływa okres uprawniający pracownika do dwóch lub więcej nagród, wypłaca mu się tylko jedną nagrodę — najwyższą.

11. Pracownikowi, który w dniu wejścia w życie przepisów, o których mowa w ust. 10, ma okres dłuższy niż wymagany do nagrody danego stopnia, a w ciągu 12 miesięcy od tego dnia upływie okres uprawniający go do nabycia nagrody wyższego stopnia, nagrodę niższą wypłaca się w pełnej wysokości, a w dniu nabycia prawa do nagrody wyższej — różnicę między kwotą nagrody wyższej a kwotą nagrody niższej.

12. Przepisy ust. 10 i 11 mają odpowiednio zastosowanie, w razie gdy w dniu, w którym pracownik udokumentował swoje prawo do nagrody, był uprawniony do nagrody wyższego stopnia oraz w razie gdy pracownik prawo to nabędzie w ciągu 12 miesięcy od tego dnia.

§ 13. 1. Pracownikowi spełniającemu warunki uprawniające do renty z tytułu niezdolności do pracy lub emerytury, którego stosunek pracy ustał w związku z przejściem na rentę lub emeryturę, przysługuje jednorazowo odprawa pieniężna w wysokości:

- 1) jednomiesięcznego wynagrodzenia — jeżeli był zatrudniony krócej niż 15 lat,
- 2) dwumiesięcznego wynagrodzenia — po przepracowaniu co najmniej 15 lat,
- 3) trzymiesięcznego wynagrodzenia — po przepracowaniu co najmniej 20 lat.

2. Przy ustalaniu okresów pracy i innych okresów uprawniających do odprawy stosuje się zasady obowiązujące przy ustalaniu okresów uprawniających do dodatku za wyługę lat.

3. Odprawę oblicza się według zasad obowiązujących przy ustalaniu ekwiwalentu pieniężnego za urlop wypoczynkowy.

4. Pracownik, który otrzymał odprawę, nie może ponownie nabyć do niej prawa.

§ 14. 1. Tworzy się fundusz nagród z przeznaczeniem na nagrody za szczególne osiągnięcia w pracy zawodowej w wysokości 3% planowanych środków na wynagrodzenia osobowe, pozostający w dyspozycji dyrektora Instytutu.

2. Fundusz nagród, o którym mowa w ust. 1, może być podwyższany przez dyrektora Instytutu w ramach posiadanych środków na wynagrodzenia.

§ 15. 1. Dla pracowników zatrudnionych na stanowiskach obsługi może być utworzony fundusz premii.

2. Wysokość funduszu premiewego, o którym mowa w ust. 1, oraz zasady jego podziału i warunki przy-

znawania premii określa zakładowy regulamin premiowania.

§ 16. 1. Pracownikowi zatrudnionemu w zmianowym systemie pracy za każdą godzinę pracy na II zmianie przysługuje dodatek w wysokości 10% godzinowej stawki wynagrodzenia zasadniczego.

2. Pracownikowi wykonującemu pracę w porze nocnej przysługuje, z zastrzeżeniem ust. 3, dodatkowe wynagrodzenie za każdą godzinę pracy w porze nocnej w wysokości 20% godzinowej stawki wynagrodzenia zasadniczego.

3. Dodatkowe wynagrodzenie, o którym mowa w ust. 2, nie może być niższe od wynagrodzenia ustalonego na podstawie art. 137 § 2 Kodeksu pracy.

§ 17. 1. Kierowcy samochodu osobowego może być przyznane, za jego zgodą, wynagrodzenie ryczałtowe obejmujące poszczególne składniki wynagrodzenia (w szczególności wynagrodzenie zasadnicze, dodatek za pracę w godzinach nadliczbowych oraz dodatkowe

wynagrodzenie za pracę w porze nocnej), uwzględniające liczbę godzin przypadających do przepracowania w okresie jednego miesiąca, w przypadku gdy faktyczny czas pracy kierowcy w poszczególnych miesiącach nie ulega wahaniom i odpowiada liczbie godzin przyjętej do obliczenia wynagrodzenia.

2. Kierowcy, z wyjątkiem kierowcy samochodu osobowego, za powierzone mu dodatkowe czynności nie wchodzące w zakres jego normalnych obowiązków przysługuje dodatek w wysokości nie przekraczającej 60% najniższego wynagrodzenia.

3. Wysokość dodatku, o którym mowa w ust. 2, za wykonywanie poszczególnych czynności ustala dyrektor Instytutu, uwzględniając rodzaj czynności i ich ciężkość.

§ 18. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 kwietnia 1999 r.

Minister Spraw Zagranicznych: *B. Geremek*

Załączniki do rozporządzenia Ministra Spraw Zagranicznych z dnia 22 kwietnia 1999 r. (poz. 410)

Załącznik nr 1

TABELA MIESIĘCZNYCH STAWEK WYNAGRODZENIA ZASADNICZEGO

Kategoria zaszeregowania	Kwota w złotych
1	2
I	600— 800
II	625— 900
III	650—1 000
IV	700—1 100
V	750—1 200
VI	800—1 300
VII	850—1 400
VIII	900—1 500
IX	1 000—1 600
X	1 100—1 700
XI	1 200—1 800
XII	1 300—1 900
XIII	1 400—2 000
XIV	1 500—2 100
XV	1 600—2 200
XVI	1 700—2 400
XVII	1 800—2 600
XVIII	1 900—2 800
XIX	2 000—3 000
XX	2 200—3 200
XXI	2 400—3 400

Powyższe stawki uwzględniają przeliczenie odpowiednio do przepisów rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 14 grudnia 1998 r. w sprawie sposobu przeliczenia przychodu w związku z wprowadzeniem obowiązku opłacania składki na ubezpieczenia społeczne przez ubezpieczonych (Dz. U. Nr 153, poz. 1006).

Załącznik nr 2

TABELA STANOWISK, KWALIFIKACJI I ZASZEREGOWAŃ PRACOWNIKÓW
ORAZ STAWEK DODATKU FUNKCYJNEGO

I. Pracownicy naukowcy oraz biblioteczni i dokumentacji naukowej

Lp.	Stanowisko	Wymagane kwalifikacje	Kategoria zaszeregowania	Dodatek funkcyjny % najniższego wynagrodzenia
1	2	3	4	5
1	Dyrektor	stopień naukowy, 10 lat stażu pracy, znajomość dwóch języków obcych	XX—XXI	200—250
2	Zastępca dyrektora	stopień naukowy, 5 lat stażu pracy, znajomość jednego języka zachodniego	XIX—XX	150—190
3	Kierownik działu	stopień naukowy, 5 lat stażu pracy, znajomość jednego języka zachodniego	XVIII—XIX	130—170
4	Kierownik sekcji szkolenia	wykształcenie wyższe, 5 lat stażu pracy, znajomość jednego języka zachodniego	XVII—XVIII	130—170
5	Koordynator programu	wykształcenie wyższe, 5 lat stażu pracy, znajomość jednego języka zachodniego	XVI—XVIII	130—170
6	Kierownik projektu	wykształcenie wyższe, 5 lat stażu pracy, znajomość jednego języka zachodniego	XV—XVII	100—150
7	Główny specjalista	wykształcenie wyższe	XV—XVII	100—150
8	Kierownik sekcji wydawnictw	wykształcenie wyższe, 5 lat stażu pracy	XIII—XVII	130—170
9	Kierownik biblioteki	według odrębnych przepisów	XIII—XVII	130—170
10	Starszy dokumentalista	według odrębnych przepisów	XII—XVI	100—150
11	Adiunkt biblioteczny	według odrębnych przepisów	XI—XVI	—
12	Adiunkt dokumentacji naukowej	według odrębnych przepisów	XI—XIV	—
13	Redaktor naukowy	wykształcenie wyższe	XI—XV	—

II. Pracownicy administracyjno-ekonomiczni i obsługi

A. Pracownicy administracyjno-ekonomiczni

Lp.	Stanowisko	Wymagane kwalifikacje	Kategoria zaszeregowania	Dodatek funkcyjny % najniższego wynagrodzenia
1	2	3	4	5
1	Główny księgowy	wykształcenie wyższe, 5 lat stażu pracy	XIX—XX	150—190
2	Księgowy	wykształcenie średnie	X—XIV	—
3	Administrator	wykształcenie średnie	X—XIII	—
4	Sekretarka	wykształcenie średnie, znajomość jednego języka zachodniego	IX—XIII	—
5	Maszynista składu komputerowego	wykształcenie średnie	IX—XIII	—
6	Kasjer	wykształcenie średnie, 5 lat stażu pracy	VIII—X	—

B. Pracownicy obsługi

1	2	3	4	5
7	Zaopatrzeniowiec	wykształcenie podstawowe	III—VI	—
8	Magazynier biblioteczny	według odrębnych przepisów	III—VI	—
9	Kierowca samochodu osobowego	według odrębnych przepisów	V—IX	—
10	Operator urządzeń powielających	wykształcenie podstawowe	II—VI	—
11	Sprzątaczką	wykształcenie podstawowe	I—V	—

411

WYROK TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO

z dnia 27 kwietnia 1999 r.

sygn. akt P. 7/98.

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Teresa Dębowska-Romanowska — przewodnicząca,

Zdzisław Czeszejko-Sochacki — sprawozdawca,

Lech Garlicki,

protokolant: Joanna Szymczak,

po rozpoznaniu w dniu 27 kwietnia 1999 r. na rozprawie pytania prawnego składu orzekającego Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie, z udziałem umocowanych przedstawicieli uczestników postępowania: wnioskodawcy, Prezesa Rady Ministrów i Prokuratora Generalnego, o udzielenie odpowiedzi, czy przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 14 października 1996 r. w sprawie opłat drogowych (Dz. U. Nr 123, poz. 578 i z 1997 r. Nr 124, poz. 786): § 4 ust. 1, lp. 5 lit. a), e) oraz lp. 6 lit. b), w części dotyczącej pojazdu członowego lub zespołu pojazdów składającego się z pojazdu silnikowego i przyczepy, są zgodne z art. 2 i art. 92 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, a także z art. 13 ust. 4 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. Nr 14, poz. 60, z 1988 r. Nr 19, poz. 132 i Nr 35, poz. 192, z 1990 r. Nr 34, poz. 198, z 1991 r. Nr 75, poz. 332, z 1993 r. Nr 47, poz. 212, z 1994 r. Nr 127, poz. 627, z 1997 r. Nr 6,

poz. 31, Nr 80, poz. 497, Nr 106, poz. 677 i Nr 123, poz. 780 oraz z 1998 r. Nr 106, poz. 668 i Nr 162, poz. 1126),

orzeka:

§ 4 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 14 października 1996 r. w sprawie opłat drogowych (Dz. U. Nr 123, poz. 578 i z 1997 r. Nr 124, poz. 786) jest niezgodny z art. 2 i art. 92 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej i nie jest zgodny z art. 13 ust. 4 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. Nr 14, poz. 60, z 1988 r. Nr 19, poz. 132 i Nr 35, poz. 192, z 1990 r. Nr 34, poz. 198, z 1991 r. Nr 75, poz. 332, z 1993 r. Nr 47, poz. 212, z 1994 r. Nr 127, poz. 627, z 1997 r. Nr 6, poz. 31, Nr 80, poz. 497, Nr 106, poz. 677 i Nr 123, poz. 780 oraz z 1998 r. Nr 106, poz. 668 i Nr 162, poz. 1126) przez to, że narusza zakres ustawowego upoważnienia oraz stanowi przepis o charakterze represyjnym.

Teresa Dębowska-Romanowska

Zdzisław Czeszejko-Sochacki

Lech Garlicki

Wydawca: Kancelaria Prezesa Rady Ministrów

Redakcja: Biuro Dziennika Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej i Dziennika Urzędowego Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”
Al. Ujazdowskie 1/3, 00-583 Warszawa, P-29Skład, druk i kolportaż: Wydział Wydawnictw i Poligrafii Gospodarstwa Pomocniczego Kancelarii Prezesa Rady Ministrów
ul. Powsińska 69/71, 02-903 Warszawa, tel.: 694-67-50, 694-67-52 i 694-67-03; fax: 694-64-77, 694-62-06Tłoczono z polecenia Prezesa Rady Ministrów w Wydziale Wydawnictw i Poligrafii Gospodarstwa Pomocniczego Kancelarii Prezesa Rady Ministrów,
ul. Powsińska 69/71, 02-903 Warszawa